

paa vor hjemlige Sukkerproduktion, altsaa paa vort hjemlige Landbrug. Jeg vil tillade mig, saaledes foranlediget, at udtale, at man har i Firserne angivet den vestindiske Sukkerproduktion til 22 Millioner Pund, og i Halvfemserne til 26 Millioner. Der er altsaa *noget* Fremgang; men medens vor hjemlige Sukkerproduktion i 1888 androg 25 Millioner Pund, var den i Fjor naaet op til 102 Millioner Pund. Og vort hjemlige Konsum er i Løbet af de sidste 15—20 Aar vokset fra 75 Mill. Pund til 150 Mill. Pund. Det forekommer mig, at de her anførte Cifre for vor hjemlige Sukkerproduktion og Sukkerkonsum fremtræde som ret rummelige i Forhold til de anførte Cifre for den vestindiske Sukkerproduktion. Og det forekommer mig endvidere, at der, navnlig med Brüsseler Konventionens Ikrafttræden for Øje, maatte kunne tilvejebringes den eventuelt nødvendige passende Toldbeskyttelse for den vestindiske Sukkerproduktion, uden at dette nødvendiggør, at vort Landbrugs Interesser gaas for nær.

Man har saa endvidere nævnt, at Salget efterhaanden er bleven en bydende Nødvendighed af Grunde, der kortelig kunne udtrykkes ved det bekendte: Danmark er et lidet fattigt Land. Et lidet fattigt Land! Nuvel; men for lidet vel, til at vi kunne have Raad til uden tvingende Nødvendighed at begrænse vort Landomraade end mere. Og neppe fattigt nok til, at det kan være forsvarligt paa Trods af en offerberedvillig, stærk national Stemning at fremtinge et Salg, og det under Omstændigheder, der ville prisgive os for den Dom, at der som Lidkøb for Øernes Afstaaelse er gaaet i Løbet en væsentlig Del af vor nationale Værdighed. Thi hvor fattige vi end ere, har man dog angivet den danske Nationalformue til 6,500 Mill. Kr. Disse 6½ Milliard Kr. repræsenterer i mine Øjne den Vægtstangsarm, hvorigennem en rent økonomisk Afvejning af det paagældende Spørgsmaal, frigjort for nationale og politiske Anhangsbetragtninger, bør foretages. Og set saaledes, forekommer det mig, at den paagældende Vægtstangsarm reagerer ikke stærkt for det Salgsbeløb, hvorom der her er Tale.

Men lad os saa i Tilslutning hertil foretage den endelige Afvejning af hele Spørgsmaalet, saaledes som det baade økonomisk og nationalt set frembyder sig. Der foreligger da til indbyrdes Afvejning tvende Alternativer, nemlig enten: Øernes Afstaaelse — og selvfølgelig med al ønskelig Garanti for, at Nettosalgsbeløbet ind-

gaar velbeholdent i Statskassen —, eller: Salgstanken afvist og med det Resultat, at dels de Ofre, som Øernes Betyggelse under dansk Flag vil kræve, nødvendig maa bringes, og dels, at det Beløb, som Øernes Afstaaelse vilde have tilført Statskassen, ikke indgaar i denne. Tilsyneladende vil, det indrømmer jeg, Statskassens momentane Status fremtræde ugunstigst, hvis man vælger det sidste af disse Alternativer, hvis man afviser Salgstanken. Men ikke desto mindre er det min bestemte Overbevisning, at den danske Stats Kredit-Saldo vil være ubetinget størst ved, at man vælger dette Alternativ. Paa Grundlag af de her skitserede Betragtninger ønsker jeg Øerne bevarede for Danmark. Og i Overensstemmelse hermed agter jeg at afgive min Stemme.

Udenrigsministeren (Deuntzer): Tiden er saa langt fremskreden, at jeg ikke kan tænke paa at imødegaa ærede Talere paa alle de mange Punkter, der ere dragne frem, hvor stor Fristelsen end kunde være dertil. Jeg skal ikke nægte, at det f. Eks. undrede mig noget at høre Ytringen af Reichshofen og andre, som kæmpe for det ny System om Kolonialvæsenets Fortræffelighed. Der er jo Tyskere, som mene noget andet; der var f. Eks. en Mand, som hed Bismarck, der var af en ganske modsat Mening. — Kappestrident, om vi eller Tyskerne skulle være de dummeste, vedrører mig heller ikke, det bryder jeg mig ikke om.

Naar det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) udtalte, at Sagen ansaas for difinitivt tilendebragt ved den i forrige Session stedfundne Afstemning, som jo var i forskellig Form i Landstinget og i Folketinget, skal jeg bemærke, at det var ogsaa min Opfattelse, og i min Magt stod det ikke at fremme Sagen videre. Men der er jo en Forskel paa, om jeg begærer det, eller det begæres fra Medkontrahtenten. Imidlertid skal jeg dog endnu omtale noget, som jeg ikke har villet omtale før, men som jeg nu ser er kommet offentlig frem, og det er, at den Majoritet, hvormed Landstinget i Fjor vedtog den fra Folketinget afvigende Beslutning, var ikke, som man kunde tro, en Majoritet, som var enig om noget, der vel i Formen var forskelligt fra en Forkastelse, men dog i Realiteten var det. Det er jo tværtimod nu draget offentlig frem, at man netop valgte den Form, fordi man ikke var enig om en Forkastelse. Men det vil altsaa sige paa andet Dansk, at der i Virkelig-